

עֲנָה לֹא הַשְׁפָּלָה Humility Not Humiliation

Humility עֲנָה

Humiliation השְׁפָלָה

מיכה ו, ח

הגיד לך אדם מה טוב ומה יה' דורש ממך כי אם יעשות משפט ואהבת חסד והצנע
לכת עם אלהיך:

Micah 6:8

It has been told to you, Adam, what is good and what YHVH requires of you: that is to do justly, and love mercy and walk humbly with your God.

תלמוד בבלי, מסכת ערובין עמוד יג/ב

אמר רבי אבא אמר שמואל: שלש שנים נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו
אומרים: הלכה כמותנו, והללו אומרים: הלכה כמותנו. יצאה בת קול ואמרה: אלו
ואלו דברי אלהים חיים הן, והלכה כבית הלל. וכי מאחר שאלו ואלו דברי אלהים
חיים, מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן? מפני שנזכרו ועלובין היו, ושונין
דבריהן ודברי בית שמאי, ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן.

For three years there was a dispute between Beit Shammai and Beit Hillel, the former asserting, 'the halakha is in agreement with our views' and the latter contending, 'the halakhah is in agreement with our views.' then a bat kol announced: 'These and these are both the words of the living God, and the halakhah is in agreement with the rulings of Beit Hillel.' Since, however, both are the words of the living God what was it that entitled Beit Hillel to have the halakhah fixed in agreement with their rulings? Because they were kindly and humble, they studied their own rulings and those of Beit Shammai, and were even so humble as to mention the actions of Beit Shammai before their own....

תלמוד בבלי, מסכת בבא מציעא עמוד נח/ב

תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק כל המלבין פני חבריו ברבים כאילו שופך
דמים א"ל שפיר קא אמרת [יפה אמרת] דחזינא ליה דאזיל סומקא ואתי
חוורא [שהרי אנו רואים אותו שהולך האודם מפניו, ובא החיורון]

Babylonian Talmud, Tractate Baba Metzia 58b

A tanna recited before Rabbi Naḥman bar Yitzḥak: Anyone who whitens the face of his peer in public, it is as if he has shed blood. He said to him: "What you said is excellent. For I have seen it ... the blush disappears and is replaced by white.

משנה אבות ג, יא

רבי אלעזר המודעי אומר, המחלל את הקדשים, והמבזה את המועדות,
והמלבין פני חברו ברבים, והמפר בריתו של אברהם אבינו עליו השלום,
והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה, אף על פי שיש בידו תורה ומעשים
טובים, אין לו חלק לעולם הבא:

Mishnah Avot 3:11

Rabbi Elazar Hamoda'i says: the one who profanes the sanctified and who desecrates the festivals, and who whitens the face of one's peer publicly, and nullifies the covenant of Abraham our father, peace be upon him, and reveals facets of the Torah that run contrary to the law, even though he has Torah knowledge and good deeds, he has no share in the world to come.

Humility עֲנָה

שולחן ערוך, אורח חיים נז

אומר שליח צבור ברכו את ה' המבורך ועונין אחריו ברוך ה' המבורך לעולם ועד וחוזר ש"צ ואומר ברוך ה' המבורך לעולם ועד:

משנה ברורה נז, ג כדי שיכלול את עצמו ג"כ בכלל המברכים.

Shulḥan Arukh, Oreḥ Hayyim 57 The prayer leader says: "Bar'khu et Adonai ha-mevorach", and they answer after him: "Barukh Adonai ha-mevorach l'olam va'ed", then the prayer leader returns and says: "Barukh Adonai ha-mevorach l'olam va'ed."

Mishnah B'rurah 57, 3 In order to also include himself among those who praise.

הרב יוסף טלושקין, כללי אתיקה יהודית, כרך א'

למען האמת, ענווה לא קשה להגדרה) אם כי קשה לגלם. (זה אומר לא להתייחס לעצמנו כחשובים יותר מאנשים אחרים, כולל אלה שהשיגו פחות מאיתנו. וזה מרמז לשפוט את עצמנו לא בהשוואה לאחרים, אלא לאור היכולות שלנו. רעיון זה מועבר בהוראה בלתי צנועה לכאורה של הרב ישראל סלנטר: "אני יודע שיש לי יכולת שכלית של אלף איש, אבל בגלל זה חובתי היא גם של אלף איש.

Rabbi Joseph Telushkin, A Code of Jewish Ethics: Volume 1

In truth, humility is not difficult to define (though it is hard to embody). It means not regarding ourselves as more important than other people, including those who have achieved less than we have. And it implies judging ourselves not in comparison with others, but in light of our capabilities. This idea is conveyed in a seemingly immodest teaching of Rabbi Israel Salanter: "I know that I have the mental capacity of a thousand men, but because of that, my obligation is also that of a thousand men.

Humiliation השפלה

הרב הרולד שולווייס, מצפון: החובה לציית והחובה לא לציית

הומניזם תיאיסטי יהודי הוא נושא העובר לאורך המסורת המקראית והרבנית. קחו בחשבון את הפירוש הרבני לפסוק מקראי המזהיר כי מתן רשות לעברייני נידון "לאִתְּלִין בְּנִלְתּוֹ עַל־הַעֶץ כִּי־קִבּוֹר תִּקְבְּרֵנוּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי־קָלַלְתָּ אֱלֹהִים... [דברים כא, כג]. הפרשנים שואלים מדוע מעשה כזה נחשב על ידי המקרא כחרפה לאלוהים. רש"י, הפרשן בן המאה האחת עשרה, עונה על השאלתה באנלוגיה נועזת המבוססת על הפסוק: ניתן לדמות את משמעות הפסוק המקראי לאחיו התאום של מלך, שהפך לשודד ונידון ונתלה על פשעו. אנשים הצופים בגופה התלויה של האח התאום עלולים בטעות להניח שהוא המלך. במשל זה אלוהים ואדם הם כביכול תאומים: אלוהים הוא המלך ואחיו התאום הוא הבן אדם. התורה מכנה את גופתו החשופה של אדם "חרפה לאלוהים", משום שהשפלת בן אדם היא חילול תאום אלוהים.

Rabbi Harold Schulweis, Conscience: The Duty to Obey and the Duty to Disobey

Jewish theistic humanism is a theme that runs throughout the biblical and rabbinic tradition. Consider the rabbinic commentary on a biblical verse that warns that allowing a condemned criminal to "hang all night is a reproach of God" (Deut 21:23). Rashi, the 11th century commentator, answers the query with an audacious analogy based on the verse: The meaning of the biblical verse may be likened to the twin brother of a king who became a bandit and was condemned and hanged for his crime. People viewing the hanged body of the twin brother might mistake him for the king. God is the king and his twin brother the human being. The Bible calls the exposed body of a human a "reproach to God" because the humiliation of a human being is a desecration of God's twin.